

KAPITOLA I.

Obloha nad Little Big Valley

Šestinohá ještěrka goora sebou mrskla právě včas, aby se neocitla v pasti.

Malý Joe Harper, sotva desetiletý chlapec s celými souhvězdími pih na kulatých tvářích i nose, zaklel přesně tak, jak to slýchal od otce. Obratnými pohyby prstů přitáhl síť zpět a znovu ji připravil k vrhu. Stočil ji do válečku, který si vložil mezi ukazováček a palec pravé ruky, a podíval se po ještěrce. Levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kalhot harmoniku.

Goora odskočila o dobré dva yardy, znehybněla a hleděla na světlovlasého kluka v odřených džínsech, tiše hrajícího na foukací harmoniku hypnotizující melodii „Píseň smrti“ od Ennia Morriconeho, proslulého lovce písečných červů. V jedné ruce harmoniku, v druhé vrhací síť, chlapec se pomalu sunul k nádherně zbarvenému plazovi. Bystré hnědé oči, zčásti zakryté neposednou ofinou, pozorovaly každý pohyb goory a rty jako maliny, jak říkala jeho maminka, svíraly harmoniku. Ta podmanivá hudba...

Joe byl vyhlášený lovec všech druhů goor a jeho terárium na stanici zpestřovalo poutníkům nekonečné čekání na vlak. Cestující, kteří se šli do nádražního bufetu občerstvit ledovou tříští z kaktusoidů nebo pálenkou ze škorpióních klepet, nechávali před sklem terária drobné mince na krmení nádherně zbarvených tančících tvorečků. Občas si dokonce některé kusy vybrali a koupili pro své ratolesti.

Ještěrka neschopná pohnout se z místa přešlapovala jako uhranutá v rytmu melodie. Joe nespěchal, chyběly mu už jen tři malé krůčky... Kožené mokasíny lehce našlapovaly. Ještě krok a...

V dáli zazněl pronikavý pískot píšťaly.

Goora sebou trhla a vymanila se z moci zrádné melodie. Joe vrhl síť, ale už věděl, že svoji sto třináctou ještěrku dnes nechytí.

„Tak jsi vyhrála. Ale kdybys věděla, jak se u mne tvoje sestřičky mají dobře, i do kapsy bys mi ráda skočila,“ rozloučil se s ní a rozběhl se do mírného svahu.

Na vrcholku se otevřel pohled na široké údolí, v němž se rozprostírala sběračská osada se zděným, každoročně bíleným kostelíkem, nezbytnou železniční stanicí, rosolovou nádrží pro biomotivy, prkenným překladistištěm a nákladní rampou z cedrových trámů, z poloviny zaplněnou obrovskými rudými plody.

Bezprostředně za městečkem, až k samotnému obzoru tvořenému modravými obrysy hor, se do stametrových výšin tyčily podivuhodné kaktusoidy, pod nimiž i největší cedry vyhlížely jako kapradí v borovém lese. Gigantické bioorganismy trčely z neútěšných dun polopouště a v jejich rozložitých stínech pučely ostrůvky rostlinstva, živícího se z vláh, kterou kaktusoidy svými kořeny vysávaly z pouštního podloží. V těchto oázách však místo obvyklého oddechu pro karavany poutníků panuje čilý pracovní ruch.

Složité konstrukce dřevěných lešení a ramp, mnohonásobně přesahující i nejvyšší budovy v Dolores Bay City, šplhají podél rozvětvených kmenů kaktusoidů. Skupiny sběračů z nich opatrně sbírají obrovité rudé dýně. Týmová práce musí být přesnější než pověstné gamebské hodinky. Jediný chybně odříznutý plod totiž dokáže zborit celou stavbu a ohrozit životy desítek lidí. Plodnice zajištěné v sítích sběrači odseknou u obřího stonku a pomocí soustav kladkostrojů je svázejí po klesajících rampách na zem. Od jednotlivých kaktusoidů se sbíhají zpevněné kamenné cesty až k samotnému Little Big Valley a po nich se pomalu kolébá jeden povoz za druhým. Robustní vozy tažené šestispřežími valachů z Hornerova chovu přepravují ohromné plody až na nákladní rampu nádraží. Co povoz, to jeden plod.

Joe se na okamžik zastavil, porovnal dva stíny, které vrhaly slunci ozářené kaktusoidy, a zjistil, že stejně dostane na zadek, protože doma už skončila večere a jeho sourozenci se podle věku buď ukládají do kořímek či postelí, nebo pomáhají mámě s nádobím. Táta čeká u telegrafu a on, Joe, měl dnes připravit poštovní zásilky!

Po klikatém běhu z povlného svahu, posetého křiklavě kvetoucími bodláky, přeskákal žlutou trávou zarostlé koleje a vřít se do kanceláře přednosty stanice.

„Ahoj, tati! Promiň, já...“

„Já vím. Goory. Za tohle máš týden nádobí. A sám,“ přivítal ho otec a podával mu koženou brašnu s pošťáčkou pečeti, plnou dopisů. Ukázal

do rohu na tři nevelké balíky: „Tohle jde taky. A pospěš si. Večeři ti máma dá až potom.“

Joe vyběhl ven. Na obzoru rostoucí souprava už vypouštěla oblaka páry. Kývl na staříčkého Murdocka, vychrtlého, bělovlasého a poslední roky už jen nepřítomně se usmívajícího prodavače jízdenek, který tuhle trať před dávnými léty stavěl vlastníma rukama. Hvízdnutím pozdravil Sarah, jež věšela prádlo na zadní zahradě...

A opět, dnes snad již posté, pohlédl ke žluté obloze.

Pořád nic. A přitom se vsadil s Hornerovic kluky, že je spatří první.

Vsadil se o tři goory.

Supění biomotivy se blížilo a sílilo.

Joe se postavil na značku vypálenou do prkenné podlahy perónu a pyšně zvedl ruku s infračerveným zaměřovačem. Biomotiva odpověděla pronikavým hvízdnutím a načasovala si zpomalení biologických funkcí. Jako vždy zastavila na desetinu palce přesně, aby se křiklavý poutač *Little Big Valley* zarovnal právě se třemi osobními vagony.

Vystoupilo devět lidí. Z nákladních vagonů se jako obvykle vykládaly potraviny, alkohol a nové hrací automaty, jež vždy nahradily ty předcházející. Po každém výkupu kaktusoidových plodů se totiž jediné dva bary v *Little Big Valley* zaplnily úspěšnými sběrači, což zpravidla znamenalo zkázu instalovaných jednorukých banditů.

Před Joem se otevřely dveře poštovního vozu a v nich nestál nikdo jiný než Jim řečený Pošťák, legenda této tratě. Zamlada chladnokrevně vyřídil celou bandu Jesse Yamese, která svými nájezdy sužovala nejen vlakové spoje, ale i nádražní domky a samoty roztroušené podél trasy. A protože už jako kluk svému nevlastnímu tátovi slíbil, že na kolty v životě nesáhne, vypustil na bandity Bradburyho včely, které si sám sehnal někde na pětce Epsí Tukana a vycvičil je pro tenhle jediný úkol. Jediný proto, že Bradburyho včely stejně jako pozemské po vbodnutí žihadla hynou. Pošťák je chlapsky oplakal a pořádně zapil. Celému stolu štamgastů v saloonu Chatillon zaplatil žito. Od té doby si nikdo nedovolil otravovat ani jeho, ani poštovní spoj, protože nikdo nevěděl, jestli mu ještě nezbyly nějaké včelky v klice.

„Nazdar, starej partáku!“ zachrčel Pošťák a zvedl ruku k pozdravu. „Tak co, taky jedeš na Slavnost?“

„Dobrý den, strejdo Jime. Jasně, že jedu. Táta řekl, že jsem už dost velkej. Jenže nikdo neví, kdy se honáci objeví. Táta říká, že mají svůj vlastní čas.“

Stejně si ale myslím, že táta ví přesně, kdy se tu ukážou... Teď jenom čekám, až uvidím první krávy. Jsem se totiž vsadil.“

„Jo, chlapče, krávy,“ podrbal si Jim širokou jizvu od slepého oka až k bradě; pozůstatek po slavné bitce. „Na to čekáme všichni. To víš, zase si tahle planeta kapánek pomůže. Ještě že tu krávy mají od nepaměti zastávku kvůli mladejm, jinak nevím. Trocha toho polirunu, pár hektáků pálenky; jó, kaktusoidy by nás mohly dobře živit, ale ty zase potřebujou ke svému životu krávy, a bez těch ohromnejch kravinců by tady ty rostliny naopak dočista umřely... Prostě vono je to všechno Pánem dobře stvořený.“

Joe kýval hlavou. Podobné úvahy od Jima slyšel pravidelně od té doby, co ho táta pustil k vlaku. Ale teď ho zajímalo něco úplně jiného.

„Strejdo, a co píšou v novinách? Myslím o Slavnosti.“

„No vidíš, noviny. Tak do práce,“ odkašlal si Jim. Otočil se, sebral ze stolu balík novin a plátěný pošťácký pytel s pečeti Společnosti. Bradou ukázal na titulní stránku *Star Cowboy's Times* a prohlásil:

„To víš, všechno už je připravený. Hotely otvírají nový a nový herny, Cooperova aréna bude mít novej nátěr... Hele, to si přečteš potom, teď mi polož ty věci sem, k nohám, a vezmi si tohle. Ještě ti vyndám tyhle dvě spěšniný. Opatrně, jsou to ptáci, nějaký kanáři, furt mě budili, řvouni... A je to.“

„Ti jsou pro mámu. Dárek,“ odpověděl Joe, naložil všechno na vrzající trakař, a když otec zvedl plácačku, odstoupil od vlaku.

„Ahoj, Joe,“ rozloučil se Pošťák a zasunul vrata vagónu.

„Nashle,“ řekl chlapec a netrpělivě se s dvoukolákem rozjel po hrboilatém prkenném nástupišti.

Jak jsou asi honáci daleko? Všude se mluví o Slavnosti nejmíň půl roku, jako by měla propuknout každou chvíli. Pravé kolo náhle zapadlo do škvíry mezi zčernalými fošnami, chlapec narazil na rukojeť, přepadl na dvoukolák a z něj potom dopadl na tvrdá prkna. Cítil, jak si vyrazil dech, a zároveň zaslechl polekaný výkřik Sarah.

Ale to ho teď nezajímalo.

Ležel na zádech, snažil se nadechnout a vytřeštěně hleděl na tmavnoucí oblohu.

Neměl ani tolik dechu, aby vykřikl: *Už jsou tady!* Jenom se díval. Ještě stačil stisknout timer se záznamem, kvůli sázce.

Tři goory jsou tři goory. Goory však zná.

Ale tohle ještě nikdy nespatriil.

V rudnoucí atmosféře se pomalu zhmotňovala oblundně gigantická těla. Obrovské fosforeskující objekty, každý o délce přes pět set astromil, připomínaly krávy jen vzdáleně. *Spíš bych jim říkal prasata*, uvědomil si Joe. Ale když se jedna z krav natočila bokem, spatřil rohy připomínající temný srpek měsíce, který se vznášel pár set yardů nad hlavou krávy.

A támhle je honák!

První, kterého Joe zahlédl. Na vlastní oči! Pravda, v atmosféře po hypernautickém ori zůstala jen duhová čára, ale byl to honák!

Joe se zasnul.

Vyprávění strejdy Billa, tátova kamaráda ještě z dob *těch starejch zlatejch časů*, bylo lepší než půlka všech kovbojských remaků. Už jenom jeho lovecké jméno – Dlouhý Bílý Vlas – bylo něco! Bill na své planetě, *Shell (Skořápka)* se jmenovala a taky ji navštěvovaly krávy, představoval jakéhosi čaroděje. Indiáni ho zvali na magické obřady a planetu prý chránil před Zlem tajemný Pán Much. A Bill o všem uměl tak poutavě vyprávět.

I jejich planeta, *Studánka*, je jednou z mála v celé Galaxii, kterou si krávy vyvolily jako místo krátkého odpočinku na své nekonečné pouti. Zde se jejich telata, pár měsíců po vylíhnutí, osvěžují gigantickými dýněmi z kaktusoidů. Strejda Bill i táta tvrdili, že v těch rostlinách je víc vitamínů než ve zbytku celé Galaxie. A nejsou to jen vitamíny, co sem krávy táhne. V obrovských červených dýních jsou i zvláštní látky... Ano, drogy.

Pálenka z kaktusoidů, pouze s makromolekulami esence *kraví drogy*, patří mezi nejžádanější v celé Unii. Také ostatní výrobky z ohromných dýní jsou pečlivě zbavovány přítomnosti nežádoucího množství oné podivuhodné látky. Stačí pouhá tisícina miligramu. Pro lidský organismus je droga nebezpečně návyková a ve vyšší koncentraci smrtelná.

Telatům naopak pomáhá lépe proplouvat v širém vesmíru *a nejen v něm*. Tak pravil táta se strejdom Billem.

„Joe, nestalo se ti něco?“ zakryla mu výhled nejstarší sestra a zvedala ho na nohy.

„Ne, ne. Počkej, Sarah, hele,“ lapal chlapec po dechu. Odstraňoval si z očí její dlouhé, voňavé vlasy, ohnivější než západ druhého slunce. Vlasy krásné, ale teď mu *sakra* vadily!

„Já vím,“ řekla dívka s fialkovými očima a hezkým, oválným obličejem. „Vidím je podruhé a jsem z toho taky vedle. Ale ty jsi, doufám, v pořádku, myslím po tom kotrmelci?“ krčila čelo. Vrásky se na její hebké pleti vyjímaly jako chvilková výstřední ozdoba.

„Ano. Jsem v pořádku... Sáro, dívej na to!“

Nebe se plnilo světélkujícími objekty, mezi nimiž se proplétali honáci na zářících strojích, obratně prolétali mezi gigatunami vlnící se masy, jež by dokázala rozdrtit i planetu. Světelné stopy po honácích se objevovaly v místech, kam by žádná bytost z Galaxie nestrčila ani píd' kterékoli končetiny.

Krávy se tísnily ve stádu a honáci je opatrně naváděli na oběžný koridor Studánky. Gravitační tření vesmírných tvorů vyvolávalo tepelnou energii narážející ve vlnách na povrch planety. Nebyla to však energie ničící. Bylo to živočišné teplo; jako by krávy dýchaly na kolébku s jezulátkem, aby ji zahřály, aby jí pomohly.

„Farmářská loď,“ vydechl Joe.

Sarah se podívala směrem, kterým ukazovala Joeova strnulá ruka. Na severozápadě se v oslňující modravé záři zjevila mohutná hyperprostorová loď, jediná svého druhu zkonstruovaná lidmi.

Koráb umožňující lidstvu osídlvat každý kout Galaxie, ovládnout jakýkoli zdroj energie, již nejen tento prostor skrývá. Kulový tvar lodi zdánlivě předurčoval její jakousi neohrabanost, ale mnoho protivníků či vetřelců se již přesvědčilo o hbitosti i bojové výzbroji této jedinečné konstrukce.

Farmářská loď se důstojně sunula mezi nesrovnatelně mohutnějšími těly krav a honáci jí uvolňovali cestu. Jen třikrát musela zmírnit rychlost – to když se k sobě na kritickou vzdálenost přiblížily sršící kravské rohy. V tom okamžiku se na místě soustředilo několik honáků a bleskově likvidovalo ohnisko kosmické katastrofy.

„Podívejte se taky támhle,“ ozval se oběma za zády otec.

Joe vycítil v jeho hlase hlubokou nenávist. Udiveně na něj pohlédl. Takhle ho neznal.

„Čekal jsem všechny později... Něco se muselo stát. Za posledních dvacet let jsem nezažil, aby se nad naší planetou setkali. To není dobré,“ temně pronesl Harper senior.

Otec měl široká ramena a mohutný hrudník. Hranatý obličej byl poset hlubokými vráskami a tváře věčně pokryté strniskem prošedivělých vousů. Obličej doplňoval mohutný knír a prořídlé skráně dříve hustých zrzavých vlasů. Muž, o němž nikdo nemohl říci, že by se někdy něčeho bál. Dovedl rázně zkrotit Hornerovic nejdivočejší koně i sejmut zjančeného býka. Sílu jeho paží nejednou poznali chlapi v městečku, ať už v dobrém při přetahování *pákou*, nebo ve zlém – to když se někdo neurvale dotkl jeho rodiny, honáků a až naposled jeho samotného.

Nyní nehnutě stál a pod zamračeným čelem se mu v očích zrcadlila zlá předtucha. Nepřítomně v rukou mačkal *stetson* a ve tváři se mu objevil výraz, jaký u něj Joe nikdy nespatriil. Uvědomil si, že otec opravdu, jak říkal strejda Bill, musel prožít, *musel znát!* to, co nikdo na téhle planetě ani netuší.

„To není dobré!“ zněla malému chlapci ta slova ještě v hlavě. Obrátil pozornost zase k obloze.

Východní obzor vybuchl sytě zelenou září.

Joe sledoval, jak tím směrem odlétly roje honáků, aby zabránily případné srážce a aby uvolnily cestu pro...

Elegantní stíhlé lodě na svých křídlech nesly jedovatý svit, jež jim dodával obyčejný podprostorový pohon.

Stádo zneklidnělo, ačkoliv honáci dělali, co mohli.

Hlavněmi děl naježené bitevní lodě, doprovázené černými talíři Gardarů, se pyšně probíjely vpřed, i když kontradmirálové tušili, co by se stalo, pokud by se právě jejich koráb dostal mezi dvě krávy. Ale věděli, že ke srážce nedejde.

Jsou tu přece kaubojové. Špinaví honáci.

A my... My jsme ctíhodná Společnost.

„Křižníky Společnosti,“ řekl otec.

Upustil klobouk na prkenné překladiště a položil ruce na ramena obou dětí.

„Sám pan hrabě nás poctil návštěvou,“ těžce si povzdechl.

KAPITOLA II.

Příjezd do Dolores Bay City

„Joe, vstávej konečně! Už potřetí ti říkám, že brzy uvidíme moře,“ povykovala malinká Dominika a tahala chlapce za nohu z úzkého lůžka.

Joeovi se zdálo o pomalu ubíhající krajině, o zastávkách u rosolových čerpadel, o monotónním rytmickém klapotu rohovitých kol i o pravidelném dýchání biomotivy a právě si říkal, ať ho ta holka protivná nechá spát, protože až se probudí, bude zase v posteli doma a bude muset do školy, pozdravit pátera Rodgerse, uklonit se učitelce Farellové...

Moře!

Joe prudce vyskočil, a kdyby nebyl tak malý, jistojistě by si dal o prkna vrchní palandy pěknou ránu do hlavy.

„Kde? Kde je moře?“ zakřičel a prodíral se úzkou uličkou k oknu. Druhým skokem srazil matce prkénko, na kterém připravovala nejmenším dětem snídani.

„Tak hele, Joe, ihned se uklidni a pomoz mamince sebrat ty chleby! Až se umyjete a nasnídáte, přijďte do poštovního vagónu. Pošťák nás pustí do budky na střechu. O nic nepřijdete,“ zahučel ve dveřích do chodbičky otec a posunul si klobouk do týla.

„Hurá!“ radoval se syn, vykonal rychle zadané úkoly – snídaně mu šla nejlépe – a potom se vydali k zadním dveřím lůžkového vozu. Když vstoupili na plošinu mezi vagóny a přivítal je svěží závan vlahého vzduchu, Joeovi se bezděky rozšířilo chřípí. Takovýhle vzduch nikdy nevedchoval.

Byla v něm voda a sůl a dálky.

Vylezli po oprýskaném khaki žebříku do kabiny z plastické slídy, jaká se těží v Micalandu. Dospělí lidé stáli na střeších vagónů.

Všichni se užasle rozhlíželi.

Nešlo jen o moře, ale o to, co mnozí z nich viděli sotva podruhé, potřetí.

A Joe poprvé.

Z narůžovělé oblohy plné průsvitných krav se mezi oblaky právě vynořilo ohromné tělo telete a neohraně *plavalo* atmosférou k vrcholům kaktusoidů. Sběrači vždy sklízeli plody ze spodních ramen rostlin.

Vše, co bylo výše, patřilo telatům. Nejen kvůli obtížnosti sklizně, ale i proto, že honáci to tak určili. Joe Harper senior byl dokonce radou obce Little Big Valley zvolen jako hlavní kontrolor sklizně, protože on sám se nejvíce zasazoval o vyváženou prospěšnost sklizně lidem i telatům.

Tele, na něž se zaměřila pozornost všech přihlížejících, urputně rejdovalo stále níž a níž jako potápěč v lehké výstroji, kterého vztlak vody vyhání vzhůru, ale přitom na něj dole čeká poklad! Mládě se konečně dotrámcelo ke skupině kaktusoidů, vyrůstajících z náhorní planiny.

Joe to vše pozoroval s potevřenými ústy.

Stejně jako ostatní.

Teleti se místo tlamičky s trojitými nozdrami začal vytvářet rozměrný trychtýř. Třetina telete už vypadala jako medúza. Mládě pohltilo vyhlédnutou rostlinu a přisálo se trychtýřem takřka až k povrchu planety. Telecí tělo pulsovalo a měnilo barvy od růžové přes oranžovou až k sytě rudé. Objem vesmírné bytosti se zvětšil, jako když se mocným výdechem přifoukne balónek z pouti. To už se tele, jemuž se přední část zase proměnila v původní tlamičku, vzdalovalo od očesaného kaktusoidu. Mizelo doma, v oblacích, kde jej už očekávala matka, aby ho olízala vlídným gama zářením.

Všichni po té scéně nevědomky a pokorně vydechli.

Krávy byly podle několika planetárních náboženství považovány za božské bytosti. A to nejen pro svoje vzezření a rozměry, vymykající se jakýmkoli lidským zkušenostem. Samotná jejich přítomnost vyvolávala v lidech nádherné, nikdy neprožívané pocity... Krávy byly bytosti stejně vlídné a přátelské jako legendární delfíni z pozemských moří, které starověké národy opěvovaly jako posly bohů. Krávy oplývaly i obdobnou měrou inteligence jako přítulní vodní savci. Jejich slovník obsahoval stovky pro člověka pochopitelných významů, ale další tisíce výrazů byly pro lidstvo díky specializaci galaktických krav dokonale nesrozumitelné...

Joe pohlédl na otce a matku. I v nich cítil ono dychtivé očekávání.

Ještě uvidí moře, Slavnost a pravé honáky!

Biomotiva, jako by vstřebala toužebnou zvědavost pasažérů, přidala na rychlosti. Nebylo to tak snadné, protože trať v těchto místech vedla klikatým průsmykem Needle Canyon stále vzhůru, krčila se ve stínu

horských velikánů, do jejichž království vstoupila. Úplně nahoře mohl Joe spatřit čepice ledovců a dole zase prořízlé soutěsky s vyjícími vodami horských bystřín.

„Holka si to dneska ale sviští, co?“ zaslechl Joe zespoda spokojené mručení Jima Pošťáka. „Asi za ty bonbóny, které jí celou cestu nosíte, vid', Joe?“

Chlapec netrpělivě zamumlal, že jo, krátce pokýval hlavou, ale oči měl upřené na mohutný skalní most Needle Eye – Oko Jehly. Koleje pod mostem připomínaly dvě stříbrné nitky, které zde zapomněl horský obr, když si spravoval mílové boty.

A za mostem už bylo...

„Moře!“ ozvalo se z desítek hrdel. Dospělí s dojetím pozorovali nekončnou lesklou plochu a v duši se jim vybavily pocity, které zažívali jako děti. Otec Harper nahmatal upracovanou ruku své ženy a pevně ji stiskl. Dala mu za to pusou na neholenou tvář a stisk láskyplně opětovala.

Tehdy před lety se tady seznámili; během cesty na Slavnost.

Na stejné cestě, na stejnou Slavnost.

Moře.

Joe si pomyslel, že to přece nemůže být ono.

Čekal cosi ohromného, nevidaného, ale tohle vlastně zná z filmů i tridea. Čím víc se před nimi však rozevíral pohled na obrovské modravé zrcadlo, v němž se jasně odrážela fosforeskující těla krav, tím spíš hříšnou myšlenku zaháněl do koutku duše. A uvědomil si, že moře je opravdu bezva.

Cesta do Dolores Bay City pak už ubíhala v jednom kvapu.

Znavená biomotiva zatáhla přísavkové pásy a s mírně brzděnými vagóny se pohybovala jen na válcových kloubech, které genetičtí inženýři uzpůsobili tak, aby seděly na kolejnicích pevněji než úchytky vozíků horské dráhy.

Během necelé půl hodiny jízdy – tak rychlé, jakou Joe dosud nezažil – se všichni cestující jaksepatří připravili na vstup do vyšňořeného města, kde se pokaždé pořádaly slavnosti spojené s příchodem galaktických krav a jejich honáků.

Hvězdných honáků a jejich krav.

Joe měl oči navrch hlavy.

Znal sice všechno z vyprávění a cestopisných snímků, navštívil několik městeček v širém okolí Little Big Valley, ale tady ho spousta věcí překvapovala.

Až sedmipatrové domy se tyčily snad do samotného nebe. Jejich stíny se plazily po rušných ulicích a uličkách.

Všude kolem se míhali a houkali a zvonili rikšové, varaní povozy a biomobily. Nad tím vším občas přelétlo otlučené policejní aero nebo stříbřitě lesklá limuzína se znakem Společnosti. Na chodnících postávali překřikující se prodavači počítačové bižuterie, kožených bičů, vonící pizzy a posledních výtisků *Star Cowboy's Times*. Na plynových lampách i telegrafních sloupech vlály zvukové konfety. Z oken visely zářivými barvami hrající prapory Společnosti, ale i prosté, bílé vlajky se znakem honáků. Modrý kruh hvězd, znázorňující Galaxii jako jeden velký domov pro všechny civilizace, národy i bytosti v ní žijící.

Před nádražím čekaly desítky povozů ochotných za rozumný peníz dovézt vítané hosty do připravených hotýlků a saloonů, ukázat jim centrální tržiště, rybářskou čtvrť nebo, ale to jen zdálky, výstavné sídlo Společnosti na Company Hills.

Příchozí ale chtěli vidět zejména proslulou arénu pojmenovanou po legendárním Jamesi G. Cooperovi, jednom z prvních honáků, který objevil nejen samotné krávy, ale zmapoval i posloupnost návštěv vesmírných krav v jednotlivých koridorech a na určených planetách Galaxie, jak ji hyperprostorové stádo neomylně dodržovalo.

Díky jemu a legendární Velké Pětce se tato polozapomenutá planeta, původně označená jen kombinací číslic a písmen, zapsala do žurnalistického slovníku jako Fountain, *Studánka*. Dostala se do povědomí stovek miliard bytostí na nespočtu obydlených světů coby vlídná planeta, na níž krávy tráví se svými mláďaty celý relativní měsíc, aby se zde osvěžily šťavnatými plody kaktusoidů, mláďata patřičně zesílila a připravila se na nekonečné cesty dalšími dimenzemi.

Kraví planety, ať už to byla Skořápka, Jezerní planeta nebo Studánka, všechny byly symbolem galaktického míru a smíru.

Obyvatelé Unie si uvědomovali význam všech planet a přilehlý sektor *Studánky* byl Parlamentem vyhlášen za neutrální pásmo. Kdokoliv se pokusil nezákonně narušit výsostný prostor, byl okamžitě zlikvidován strážními GALA křižníky, které nepřetržitě hlídkovaly podél hranice, jasně vyznačené myriádami vesmírných majáků a bójí. Opatření platila i v okolí neobývaných planet či zdánlivě prázdných koridorů, kudy vedla pravidelná trasa stáda, ať už kvůli vzácnému záření nebo příznivě působícím kombinacím slapových sil, jež krávy využívaly v době březosti.

Do sektoru Studánky měly kromě zásobovacích korábů a lodí z ostatních *kravích* planet přístup jen lodě Společnosti, monopolního galaktického přepravce, který si ani nepotřeboval vymýšlet zvláštní název. Označení *Company* dokonale vyjadřovalo důležitost a nutnost jeho existence.

Slovo *Společnost* otec vyslovoval s nezvyklou nenávisť a Joe jej dobře znal z neustále omílaných reklamních šotů.

*Společnost je tu od Stvoření světa! Společnost tě chrání, ty chraň ji!
Jedině akcie Společnosti ti zaručí záviděníhodný zisk!
Usínej se Společností! Mysli se Společností!
Žij se Společností...
Umiřej se Společností!*

„Prrr. Tak, a jsme na místě,“ pokynul rukou drožkář, přitáhl silnému varanovi perletí zdobené opratě a s úsměvem se otočil na cestující:

„Vítejte v hotelu Yellowstone.“

Když mu chtěl otec nechat spropitné, prošedivělý muž s velkým, žilkami prorostlým fialovým nosem jen zavrtěl hlavou:

„S tímhle teď nikde neuspějete, váženě pane. Když Slavnost, tak Slavnost. To se tohle město vždycky změní, jako by ty krávy rozdávaly dobro. No, však vy to určitě znáte. Tady se teď ani nemusíte na noc zamýkat. A to je co říct... Stejně vám povím, že bych byl šťastnej, kdyby tady pár těch kraviček zůstalo, nebo kdyby zůstaly na každý planetě, to by, pánejo, Galaxie vypadala jinak! Ale já vím, že je to holej nesmysl. Tak se jen modlím, abych se ještě dožil příští Slavnosti.“

Hluboké vrásky na mužově staré tváři mohly vyprávět o těžkých dobách, kdy na bezejmenné planetě s pouhým kódovým číslem přistáli první osadníci. Ruce měl zbrázděné suchým mistralem přinášejícím z rovníkových pouští písek jemný jako pudr a zároveň drsný jako brusný kotouč. Dlaně samý mozol a duši čistou jako jeho pohled.

„Já myslím, že se dožijete ještě hodně Slavností, když si o krávách myslíte tak krásné věci. Vždyť ony o vás určitě vědí a nedovolí, abyste jen tak odešel... Bez toho krásného čekání na další Slavnost,“ řekl otec.

Drožkář sevřel rty, podal otci ruku a vzájemně si je pevně stiskli. Pak práskl bičem nad hlavou, zahýkal na ležícího varana, a když se vzdaloval, ozval se táhlý, tklivý tón foukací harmoniky.

Tenkrát na Západě...

„Tati, víš, že neznám nikoho, kdo by neměl rád krávy?“ díval se Joe za kolébajícím se ještěrem táhnoucím červený kočár s nápisem *Wells-Fargo*, na jehož kozlíku seděl drožkář, vypadající úplně jako kouzelný děda z pohádky. I s tím velkým nosem.

„To je dobře, že nikoho takového neznáš,“ odpověděl otec, pohlídl chlapce po světlých, lesklých vlasech a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

„To je dobře, chlapče.“

KAPITOLA III.

Rodeo v Cooperově aréně

„A nyní se, vážení přátelé, konečně dočkáte toho, na co celou dobu čekáte. Do arény bude vpuštěn Slizák Zabiják! Toto nádherné a silné zvíře pochází z chovu monsieura Petita a ve svých genech nosí slavného Moby Dicka a Tlustou Bertu. A je to tady, je to tady! Vážení přátelé...“

Hlasatelův baryton byl přehlušen hvízdodem okoralých rtů, dupotem okovaných bot a pištěním dívčích hrdélek. Malý Joe fascinovaně hleděl na pomalu se otevírající železná vrata, která připomínala kruhová dvířka biomotivy poctivě nýtovaná pláty polirunu. Za vrata nesmlouvavě vládla černočerná tma, kterou ještě zdůrazňovaly oslňující čtvercové plochy reflektorů umístěných na třech stožárech kolem arény. Kakofonie zvuků náhle přešla v užaslý vzdech. Hlediště mlčky hledělo na osvětlený písek.

Najednou na něj dopadl pětimetrový ostnatý červ.

Slizák vylétl z temné kóje tak bleskově, až se zdálo, že se uprostřed arény vyloupł z kouzelníkova klobouku. Vztyčil přední polovinu těla a komíhavým pohybem kobry se připravoval k útoku. Pro výstrahu vystřelil z úzkých trubic, jakých měl po obvodu těla na desítky, jedovaté ostny. Joe se instinktivně přikrčil a popadl Sarah za ruku. Cítil, že hebká ruka se chvěje.

Červí ostny neškodně narazily do pancéřového skla, kterým byl přešný prostor obehnán, a sklouzly na zem. Po skle stékaly žlutavě slizké stopy žíraviny. Obecenstvo zaječelo nadšením.

Bouřící prostor arény náhle prořízly fanfáry.

Honáci přicházejí!

V každém z rohů trojúhelníkového kolbiště se otevřely dveře a jimi vpadli do záře reflektorů honáci na skákajících želvách. Osedlaná zvířata byla jedinými tvory, jejichž krunýř je bezpečně chránil před jedovatými ostny červů. Navíc měla postroje i masky zhotovené z polirunových fólií a pásů.

Jumping turtles byly na souboj s jedovatými červy připraveny více než dobře.

Nikoli však honáci. Ani jeden z nich neměl přilbu, při těchto zápasech povinnou, ani jeden neměl kovový kroužkový oblek předepsaný Asociací Sportovních Společností.

Joe o tomhle slyšel mockrát. Souboje s červy byly součástí snad každého filmu o hvězdných honácích, ale Joe ještě nikdy na vlastní oči nespátřil ty odvážlivce, oblečené opravdu jen v kožených oblecích, jezdeckých botách s třpytícími se ostruhami a s nezbytným sombrerem či stetsonem, švihácky posazeným šikmo na temeni.

Jezdci objížděli Slizáka a všichni diváci mohli spatřit jména barevně vyšitá na zádech kožených vest a slyšet výskot honáků, přenášený do hlediště z mikrofonů umístěných v aréně.

Mohutný Salvátore Ohio, s turbanem kučeravých černých vlasů sevřených pestrobarevnou širokou čelenkou, točil nad hlavou sisalovým lasem v široké krinolině.

Podsaditý albín Fred Osbourne s puntíkovanou bandanou kolem krku práskal mexickým bičem, až zaléhalo v uších.

Třetí byl štíhlý a vysoký, do bronzova opálený tmavovlasý syn hlavního farmáře, Brian Westley – mladík s modrozelenýma kočičíma očima, s hubenými, hladce oholenými tvářemi, v košili z denimu a kalhotách z brizoní kůže. Nechal si po pažích projíždět jiskřící koule transbol.

Na světelné tabuli proti Joeovi se rozzářily poměry sázek na jednotlivé jezdce i na Slizáka. Ten získal polovinu sázek... Chlapec se otočil na otce:

„Tati, proč lidi nevěřejí honákům?“

Otec nejdříve neodpověděl, ale když jej syn zatahal za rukáv a zopakoval dotaz, bručivě odvětil:

„Toho si nevíšmej. To je takovej rituál. Během zápasu se to změní. Uvidíš.“

Harper senior teď měl v hlavě úplně jiné myšlenky.

Krátké setkání na chodbě stačilo, aby si oživil vše, na co chtěl na téhle planetě zapomenout. Farmář Seal Westley, další ze slavné Velké Pětky, ho takřka přepadl s otevřenou náručí a lahví Jima Beama. A taky s ustaraným čelem.

Rodina v té době seděla už na místech. Harper si šel jenom pro plechovku Budweiseru a bylo mu jasné, že Seal si na něj počkal.

Krátké přivítání, poklepání po ramenu, to ještě šlo. Ale kvůli tomu ho po těch letech, *proboha, to je už let*, určitě Seal nekontaktoval.

„Joe, je to špatný. Kuzněcow začíná mít navrch. Odoláváme jenom díky Desateru. To víš, na krávy si nikdo nedovolí sáhnout, ale Kuzněcow má za sebou vlivný lobby firem závislých na Přepravě. Prý byl i na neoficiální večeři u Císaře.“

Harper jenom kýval hlavou; ostatně, co jiného mohl dělat.

„Seale, a spojil ses s ostatními?“

Farmář jen zavrtěl hlavou. Sám nevěděl, jestli by to bylo vhodné. A přece jenom, ta doba.

Velká Pětka je už jenom minulostí.

I když slavnou, tak přece jen zašlou minulostí.

Joe junior se plně věnoval rodeu.

Slizák se stočil do ostnaté koule, která zrychlovala svůj oběh po obvodu arény, až se změnila ve svištlivou šmouhu. Honáci byli ve střehu. Tohle ještě žádný červ nezkoušel.

Písečný červ dosáhl úžasné rychlosti, *bhrouuumh*, a ohlušující zvuk zahltil reproduktory. Joe si přitiskl dlaně na uši, Sarah vyjekla a přednosta Harper překousl filtr sváteční marlborky.

Slizák ostře změnil dráhu a zaútočil na Salvátora, který trhl opratěmi a zároveň mrštil laso proti řídicímu se Slizákovi. Želva měla dost zkušenosti v boji s obřími červy. Skočila doprava, kam také červ ihned zamířil, ale vzápětí se odrazila na opačnou stranu a ve výskoku provedla ladný výkrut, takže ostnatá jedovatá koule tvrdě narazila na spodek krunyře. Na jeho vrcholu se Salvátore pevně držel postroje, aby nevypadl ze sedla.

Slizák se odrazil ke stěně arény. Bleskově se natáhl na celou svoji délku a jeho tělo se vzepjalo, aby vypustilo jedové ostny. Fred ho zasáhl bičem přímo mezi tykadla. Červ zmatený úderem biče mrskl koncem oca-su, kde rostly největší bodliny, když ho tam zasáhlo Brianovo transbolo a dotklo se ostnů. Ozval se praskavý výboj a seškvařil ostny do oblých, nepoužitelných výrůstků. Netvor se stočil do útočné spirály, odrazil se a mocným skokem překonal celou plochu arény. Během letu srazil Salvátora z želvy. Obětavé zvíře skočilo mezi dopadnuvšího červa a ležícího člověka a vztyčilo se na zadní nohy.

Sázky se na tabuli zablýskaly. Cena Salvátorova života stoupla. Zároveň, na úkor ostatních honáků, stoupla i výše sázek na Slizáka.

„Time!“ ozvalo se z reproduktorů, a všichni jako jeden muž nechápavě zírali na tlampače.

Kdo chce oddechový čas? Teď?

„Stáj rančera Petita požaduje přestávku,“ ozval se rozhodčí.

Arénu osvětlily infračervené bodové reflektory a znehybněly červa.

Salvátore skočil na želvu a přijel k Fredovi a Brianovi. Radili se o dalším postupu. Salvátore si širokým rukávem kostkované košile utřel nos, Fred vytáhl ze sedla plechovku astro-coly a...

Infrasvětla pohasla, vzápětí se otevřela vrata stáje a vylétli další dva červi!

První srazil smrští jedovatých ostnů Freda k zemi. Probodnutá plechovka zasyčela a do písku vytékal hnědavý, šumící nápoj. Zasažený honák se svíjel ve smrtelných křečích. Postava muže se napjala. Pod účinkem červího jedu tělo zčernalo a rozpadalo se.

Obecenstvo zařičelo děsem.

„Rozhodčí volá Petitovu stáj! Během rodea je nepřípustné, aby byl v aréně více než jeden červ! Obsluha okamžitě spustí infrazářeni! Opakuji: je nepřípustné...“

Hlas rozhodčího se odmlčel a světelná tabule pohasla.

Joe už podruhé chytil sestru za ruku a pohlédl jí do tváře. Sarah byla bledá jako právě vylíhlé mládě goory. Otec vzal matku kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Joe se rozhlédl po publiku.

Lidé sice řvali, protestovali, pískali a dupali, ale čišel z nich strach.

Tváře, strach, oči, strach...

V aréně se rozpoutal nerovný boj.

Tři píseční červi útočili na dva honáky. Pětimetrová těla se hbitě plazila po obvodu arény a natáčela se k obětem hřbety, plnými jedových ostnů. Salvátore udiveně hleděl na skleněnou kopuli, ve které byli zavřeni.

To přece není možné! Vždyť teď už musí ječet sirény a zářit infrabodáky. Co to znamená?

Pohlédl na Freda. Oběť zákeřného útoku byla již rozložena na kusy masa, z nichž trčely krvavé kosti svázané šlachami a rozkládajícími se pruhy svaloviny. Z očních důlků visely matné bulvy a z úst ohraničených na uhel spálenými rty vytékal jazyk rozložený jedem.

Salvátore suše polkl:

„Frede! Frede... To není pravda, ne!“

Hlas se mu roztřásl.

„Vyser se na to,“ zasyčel vedle něj Brian. „Nejdřív vyřídíme tyhle potvory! A potom ty, kteří tohle zhvídali!“

„Briane, nemáme šanci!“

„To určitě ne, když budeme jen žvanit.“

Svissst!

Brian odrazil očekávanou palbu jedovatých ostnů prudkým vytočením druhého transbola, jež vytrhl z koženého opasku. Uchopil dlouhý bodec, ležící uprostřed arény. Další červ zaútočil na honáky zezadu a třetí se vymrštil do několikametrové výše a rozrotoval tělo, které při dopadu ty chabé lidské schránky rozemele na dobře stravitelnou kaši.

„Slizák se stočil!“

„Pozor! Nahore!“

Obecenstvo ani nedýchalo.

Do výkřiků honáků tepal jen tisícerý tlukot srdcí přihlížejších.

Ale ne všech...

„Tohle bylo poslední varování,“ pronesl v prezidentské lóži hrabě Georgij Kuzněcow, asi padesátiletý muž, který celým svým vzezřením, pohyby i šatem nenechal nikoho na pochybách, že o Galaxii rozhoduje On. Hubený člověk s chladnými šedomodryma očima, asketickou tváří a hbitou myslí, obírající se čímkoliv, z čeho by mohl vytěžit dalších pár koridorů hvězdných pásů nebo sám sebe ještě více zdokonalit. Šlechtický rodokmen by mu neupřel nikdo; ani kdyby ten vysoký, energií nabitý muž pracoval jako asfaltér na Třetí Mezigalaktické. Vysoké lícní kosti a pravidelná, lehce vystupující brada zdůrazňovala na podlouhlé tváři orlí rysy. Ani tak ale Kuzněcowův elegantní výraz neměl nic společného s klasickými padouchy z filmových trháků.

Vyzařoval přirozenou aroganci a geneticky zakódované elegantní přehlížení všeho, co se netýkalo *Jeho a Společnosti*. K úzkým rtům přiložil zlatou špičku Davidoffa, nejdražšího doutníku v Galaxii, a s požitkem nasál aromatický kouř.

S ledovým nadhledem pozoroval popravčí jeviště.

Postavení honáků by bylo vskutku beznadějně, kdyby...

Kdyby s nimi v areně nebyly věrné *jumping turtles*. Dvě vyskočily z protilehlých rohů a nad honáky se prudce srazily krunýři. Zadunělo to hlasitěji než zahřmění písečné bouře. Želvy se odrazily, aby dopadly na původní pozice. Napětím nedýchající publikum si uvědomilo, že želvy při srážce rozdrtily shora útočícího červa. Do arény padaly svjející se kusy masa.

Další želva si vzala na starost Slizáka a vrhla se před něj. Červ se vymrštil ze spirály a želva mu nastavila hřbet. Třetí červ však místo na honáky zaútočil na ni.

Zvíře nestačilo zatáhnout hlavu a dostalo do očí zásah jedovatými ostny. To už Brian vrážel Slizákovi do zátylku bodec s ozubeným ostrím.

Salvátore, rudý vzteky, lapil druhého červa a škulbl lasem. Polirunové vlákno písečnou stvůru přepůlilo. Na zadní polovinu okamžitě dopadla celou vahou jedna z želv.

Přední část rozpůleného červa naslepo zaútočila podle tepla lidských těl. Prudkým úderem srazila Salvátora a rozdrtila mu nohu.

Brian se rozehnal těžkým kopím jako basebalovou pálkou. Odrazil další červí úder, který směřoval na Salvátorovu hlavu. Energie červího těla mu vyrazila zbraň z ruky, ale smrtelné zachvění potvrdilo zásah.

Salvátore se stačil odkulit. Sebral transbolo a s výkřikem ho hodil Brianovi. Mladík právě skákal do úkrytu za želví krunyř pronásledován posledním červem. Dopadl na písek, vztyčil se a zachytil transbolo. Želva právě vyskočila a srazila letícího červa. Na stvůru dopadly koule rotujícího transbola a vymazaly ji ze světa.

Jeden z nejmocnějších lidí v Galaxii mlčky rozdrtil tabákovou pochoutku o chromované hrazení lóže. Otočil se na zesinalého muže, jenž v rukou odevzdaně tiskl buřinku, a řekl mu:

„Ratmane, odevzdejte osobní disk, galaktiku a revolver.“

„Vaše Výsosti, Vaše Výsosti, tohle přece nikdo nemohl předpokládat! Tři červi najednou... To je nemožné! Honáci nemohli přežít.“

„Nemohli? Přežili.“

„Ale stejně jsme jednoho dostali. Jeden nepřežil.“

Do Ratmanovy tváře se zabodl pohled šedých očí.

„Nemáte pravdu. Nepřežili dva. Vy jste ten druhý.“

Ratman padl na kolena.

„Vždyť vám sloužím už tolik let!“

„Právě. Změna je život,“ překročil hrabě Georgij Kuzněcow škemrajícího šéfa druhého oddělení Vnitřní bezpečnosti. Pokynul gorilám hlídkujícím v předsíni: „Vemte si ho na starost. Až vám slíbí život vlastní matky, pak ho přiveďte. Nyní jdu navštívit hřebčín a nechci tam být rušen.“

Hrabě si přes úzká ramena přehodil plášť. Rukou si projel havraní vlasy a zmizel v únikové chodbě, pancéřované dveře se za ním hermeticky zavřely. Oddělily tak nejvyššího hodnostáře Společnosti od vzrůstajícího ruchu v Cooperově aréně.

Vytáhlá postava se ztrácela v hloubi tunelu, střídavě osvětlovaná zamřížovanými polokoulemi nouzového osvětlení. Zjevující se a rozplývající se černý havraní plášť mizel v pásech tmy.

„Tati, tohle přece nebylo rodeo,“ konečně se ozval Joe.

„Ne.“

Opravdu to nebylo rodeo, na které se chlapec tolik těšil. Nikdy neviděl umírajícího člověka. Stále nemohl do svého dětského vědomí vstřebat děsivý zážitek. Pořád si v duchu opakoval: honáci nezabíjejí červy. Vrchol rodea spočíval v tom, že donutili červa vystřílet všechny ostny a vyčerpali jej do té míry, že ho na závěr bezmocného odtáhli z arény do stáje.

Byla to sice hra se smrtí, ale byla to hra.

Tato jatka neměla s hrou vůbec nic společného.